

ΒΟΥΛΑ ΠΑΤΟΥΛΙΔΟΥ:

“Ο Ελληνισμός της Αυστραλίας δημιουργεί ένα μεγάλο πολιτισμό”

Συνέντευξη-φωτό: Γιάννης Κορομβόκης

Βούλα Πατουλίδου ένα όνομα, μια ιστορία, μία γυναίκα σύμβολο, η πρώτη Ελληνίδα Ολυμπιονίκης και όλα αυτά για την Ελλάδα! Αύγουστος του 1992 διεξάγονται οι Ολυμπιακοί αγώνες στην Βαρκελώνη. Ήμερώνει 6 Αυγούστου μια μέρα ορόσημο για τον Ελληνικό αθλητισμό. Τελικός των 100 μέτρων γυναικών μετ' εμποδίων που συμμετέχει ανάμεσα στα μεγαθήρια του αθλήματος η δική μας Βούλα Πατουλίδου. Βλεποντάς την στον βατήρα της εκκίνησης καταλαβαίνεις ότι είναι αποφασισμένη να μην συμβιβαστεί με τίποτε λιγότερο από την πρώτη θέση. Οι χτύποι της καρδιάς αναρίθμητοι, η ένταση στο αποκορύφωμα, όλα τα συναισθήματα σε έκρηξη και το αποτέλεσμα δικαίωση πολλών κόπων και θυσιών. ΧΡΥΣΗ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ! Στο ψηλότερο σκαλί του βάθρου η Βούλα, η Ελληνική σημαία κυματίζει, ο Εθνικός μας Ύμνος ακούγεται και οι απανταχού Ελληνίδες και Έλληνες πανηγυρίζουν στους δρόμους την μεγάλη επιτυχία. Είναι απόφοιτη του Τμήματος Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού [Τ.Ε.Φ.Α.Α] παντρεμένη με τον Ολυμπιονίκη της άρσης βαρών Δημήτρη Ζαρζαβασιδίδη, έχει ένα γιο τον Γιώργο που σπουδάζει προπονητική στην Αμερική. Στις τελευταίες περιφερειακές εκλογές εξελέγη και τοποθετήθηκε αντιπεριφερειάρχης αθλητισμού στην Κεντρική Μακεδονία. Η Βούλα είναι μια προσωπικότητα με έντονη κοινωνικότητα, με σκέψη αχαλίνωτη, απαιτητική και αυστηρή με τον εαυτόν της και προτιμά τα έργα από τα μεγάλα λόγια.

Έχω την τιμή να γνωρίζω την Βούλα και αποτελεί κατά την προσωπική μου άποψη λαμπρό παράδειγμα για την νεολαία μας.

1) Από πότε ασχολείσαι με τον αθλητισμό και ποια ήταν τα κίνητρα;

Το 1986 έγινα αθλήτρια στίβου, αν και η πρώτη μου επαφή με το στίβο ήταν στο Λύκειο. Αρχικά επέλεξα να ασχοληθώ με το ύψος όμως πολύ γρήγορα στράφηκα στο μπάσκετ. Είχα πολύ καλό άλμα. Ξεκίνησα να παίζω στον Ηρακλή, ομάδα της Α1, όμως ούτε εκεί δεν σούχασα. Κάπου μέσα μου είχα τη λαχτάρα για τον στίβο. Τα κίνητρα σίγουρα δεν ήταν οικονομικά. Αστεία υπόθεση για εκείνη την εποχή, ιδίως για μία γυναίκα. Ήταν στη φύση μου η κίνηση, η ταχύτητα. Μια ζωή θυμάμαι τον εαυτό μου, από μικρό κορίτσι, να τρέχω. Αυτή την ένταση και την σπίθα, την τιθάσευσαν οι προπονητές μου που με βοήθησαν να βρω τον δρόμο για τον στίβο.

2) Η ημερομηνία 6 Αυγούστου 1992 είναι έντονα χαραγμένη σε όλους του Έλληνες που κατέκτησαν το χρυσό μετάλλιο στους Ολυμπιακούς της Βαρκελώνης. Εσύ πως ένιωσες;

Όπως ο δεξιός μου δικέφαλος “ξεκόλλισε” από τη ρίζα του μετά το τελευταίο εμπόδιο, έτσι και το μυαλό μου αποκολλήθηκε για κάποια δευτερόλεπτα από το σώμα μου, μέσα στο στάδιο. Το μόνο που με “κρατούσε” στην πραγματικότητα ήταν η αίσθηση του πόνου που μου έκαίγε όλη τη δεξιά μου μεριά. Επανάλθε η συνειδησή μου όταν αντιλήφθηκα ότι ο χρόνος των 12”64 στο χρονόμετρο του σταδίου ήταν δικός μου! Ναι δικός μου! Ήμουν πρώτη! Χοροπηδούσα από την χαρά μου! Το εγκεφαλικό πάντως το γλίτωσα... Κάθε φορά που θυμάμαι αυτό το συναίσθημα αναρωτιέμαι... Πόσο εύκολο είναι να περιγράψεις ένα τέτοιο σκηνικό με πρωταγωνιστή τον εαυτό σου στον... εαυτό σου;

3) Βλέποντας σε στον βατήρα της εκκίνησης είδα μία Βούλα αποφασισμένη με τίποτε λιγότερο παρά μόνον με τη πρώτη θέση. Είναι έτσι;

Το μετάλλιο ή τίποτα, ορκίστηκα στον εαυτό μου!

4) Για την Ελλάδα ρε γαμώτο που είπες μετά την επικράτηση στην κούρσα των 100 μ. μετ'εμποδίων είναι έντονα χαραγμένο στην μνήμη όλων μας. Πως σου βγήκε;

Διάβασα πρόσφατα ένα άρθρο του καθηγητή κοινωνιολογίας, Ηλία Φιλιππίδη. Δεν τον γνωρίζω προσωπικά. Μου κάνει τρομερή εντύπωση όμως το γεγονός ότι ερμηνεύει στο άρθρο του τη φράση “για την Ελλάδα ρε γαμώτο” σαν να ήταν δίπλα μου εκείνη την στιγμή. Γράφει λοιπόν: “ήταν μία κραυγή, ένα μείγμα πείσματος, πόνου, διαμαρτυρίας, διεκδικήσεως, αντιστάσεως. Η Πατουλίδου αισθανόταν την πρόκληση της «Νέας Εποχής» και ήθελε να αντιδράσει. Ήθελε, η Ελλάδα μας να παραμείνει μέσα στον χρόνο ως ιστορικό υποκείμενο, να παραμείνει σημείο υπέρτατης αναφοράς όλων των Ελλήνων και να μην καταντήσει ένα αντικείμενο «κανονικότητας» και «εκουγχρονισμού». Μου άρεσαν όσα έγραψε και με βρίσκουν σύμφωνη. Με τιμά ιδιαίτερα και τον ευχαριστώ θερμά. Να ναι καλά όπου είναι.

Εγώ απλά και ταπεινά θέλω να προσθέσω ότι αυτή τη φράση δεν τη λες για μια στιγμή. Τη λες για όλα όσα έχουν προηγηθεί και για όσα ευελπιστείς ότι θα ακολουθήσουν.

5) Ο αθλητισμός πόσο σε βοήθησε σαν άνθρωπο;

Επισκέπτομαι συχνά σχολεία όλων των τάξεων σε όλη την Ελλάδα. Και το κάνω γιατί ακριβώς θέλω να δείξω στα παιδιά, στο μέλλον μας, πόσο

βοηθά ο αθλητισμός τον άνθρωπο. Πάντα τους μιλώ για τις στιγμές χαράς και περηφάνιας που ένιωθα όταν κέρδιζα σε έναν αγώνα, αλλά για τις δυσκολίες και τις αποτυχίες που αντιμετώπιζα. Ο αθλητισμός σε εμποδίζει να τα παρατάς, σε βοηθά να αντιμετωπίζεις κάθε δυσκολία με θάρρος και θέληση. Πέραν του “υγιή νου” μη ξεχνάμε το “υγιές σώμα”. Και δεν αναφέρομαι φυσικά μόνο στο καλλίγραμμα σώμα, αλλά κυρίως στον υγιή οργανισμό. Ο αθλητισμός με την συνηγορία των γιατρών μπορεί να βοηθήσει ανθρώπους με κινητικά προβλήματα, με αναπηρίες. Οι χώροι άθλησης προσφέρονται για να έχουμε καλύτερη ποιότητα ζωής. Ο αθλητισμός δίνει παράταση στα νιάτα!

6) Είσαι ένα άτομο έντονα κοινωνικό. Στις επαφές σου με τον κόσμο πως βιώνει την οικονομική και θεσμική κρίση που μαστιάζει την ελληνική κοινωνία;

Την βιώνει άγρια. Οι άνθρωποι που ζούσαν σε συνθήκες φτώχειας, γιατί δυστυχώς όσο και να ευημερεί ένα κράτος, πάντα υπάρχει η φτώχεια σε μια μερίδα πολιτών, δεν έχουν να χάσουν τίποτε παραπάνω. Η μεσοία όμως τάξη, ο κύριος κορμός κάθε κοινωνίας, έχει χτυπηθεί αλύπητα. Η πλειονότητα αυτής της τάξης δεν έφταιξε σε τίποτα. Παρόλο που αυτή αποτελεί τον οικονομικό κορμό κάθε χώρας, κινδυνεύει να διαλυθεί στην πατρίδα μας. Πολλοί μιλούν για βαρβαρότητα. Εγώ μιλώ και για κατάφωρη αδικία.

7) Είσαι αντιπεριφερειάρχης κεντρικής Μακεδονίας με αρμοδιότητα τα θέματα αθλητισμού. Υπάρχουν οι υποδομές για να αθλείται η νεολαία;

Οι εγκαταστάσεις είναι πολλές. Υπήρξαν εποχές που χρήματα και επιχορηγήσεις έρεαν άφθονα. Πολλές από αυτές έχουν όμως αφηθεί στην εγκατά-